

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: M. T.**, zastoupen Mgr. Martinem Urbáškem, advokátem, se sídlem Bráfova 50, Třebíč, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 931/2003 - 24 ze dne 27. 10. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá svojí kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 931/2003 - 24 ze dne 27. 10. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1135/VL - 07 - ZA07 - 2003 ze dne 22. 10. 2003, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo zároveň rozhodnuto o tom, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajskému soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného navrhol provedení důkazu zprávou Cizinecké policie v Třebíči z roku 2003, kde se vyjadřoval k okolnostem ztráty dokladů a vyhrožování. Krajský soud provedení tohoto důkazu odmítl, neboť dospěl k závěru, že jej měl navrhnout stěžovatel již v řízení před žalovaným. Dle stěžovatele by z uvedené zprávy vyplynuly podstatné skutečnosti pro rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona

o azylu a o vyslovení existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Kromě toho má stěžovatel za to, že již žalovaný měl povinnost nad rámec procesních návrhů stěžovatele v tomto směru doplnit dokazování o shora uvedenou zprávu, a neučinil-li tak, je řízení před ním zatíženo vadou a krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požaduje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil z hlediska posouzení věci zejména následující rozhodné skutečnosti: stěžovatel požádal o udělení azylu v březnu roku 2003, přitom v žádosti uvedl, že zemi svého původu opustil v prosinci roku 2000 poté, kdy jej jeho manželka „vyhodila z domu“. V roce 2001 jej v České republice navštívila nejprve jeho manželka, která po něm požadovala peníze, ty jí však nedal. Poté jej navštívili neznámí muži, kteří mu vzali doklady a auto a za jejich vrácení požadovali peníze. Stěžovatel měl za to, že tyto muže poslala jeho manželka. Stěžovateli volal jeho známý, že se nemá několik let vracet domů, neboť by tam mohl mít potíže. Pokud jde o obavy stěžovatele pro případ jeho návratu, tu stěžovatel poukázal na obavy z rodičů manželky. V únoru 2003 bylo stěžovateli uděleno správní vyhoštění. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že důvody pro udělení azylu nejsou v případě stěžovatele dány, a stěžovateli azyl svým rozhodnutím ze dne 22. 10. 2003 neudělil. Jak mimo jiné vyplývá z obsahu soudního spisu, proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, v níž argumentoval splněním podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů a tvrdil, že nebyly prověřeny všechny skutečnosti, které mohly mít význam pro udělení azylu. Žalovaný měl doplnit dokazování zprávou z cizinecké policie a zjistit v zemi stěžovatelova původu, čemu by pro případ svého návratu mohl být vystaven. Rozsudek krajského soudu, kterým byla žaloba zamítnuta, byl opřen mimo jiné o závěr, podle něhož stěžovatel měl možnost návrhy na doplnění dokazování činit již před žalovaným, což neučinil. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 13. 12. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“); kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Stěžovatel namítá formálně kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Tomu také odpovídá obsah kasační stížnosti, kdy stěžovatel tvrdí, že žalovaný měl provést dokazování zprávou Cizinecké policie v Třebíči, avšak neučinil tak, což je vadou řízení, pro kterou mělo být jeho rozhodnutí zrušeno (kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), a dále nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky doplňování dokazování soudem (kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu v mezích uplatněných kasačních důvodů přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o rozsah dokazování, jak jej uskutečnil žalovaný, pak podle § 34 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, provádění důkazů přísluší správnímu orgánu, přitom účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Správní orgán přitom podle § 32 odst. 1 správního řádu musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí; není přitom vázán jen návrhy účastníků.

Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným výslovně poukázal na obavy ze soukromých osob, konkrétně neznámých mužů, o nichž má za to, že je za ním poslala jeho manželka, pokud stěžovatel pro případ svého návratu poukazoval na obavy z rodičů manželky a pokud o azyl požádal za situace, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění, přitom v řízení před žalovaným stěžovatel ani nepoukázal na to, že by ze strany státních orgánů v zemi jeho původu vůči němu byly uskutečněny úkony, které by ohrožovaly jeho život nebo jeho svobodu, ani že by vůči němu byla činěna opatření působící psychický nátlak nebo opatření obdobná, pak již z těchto skutečností žalovaný mohl učinit spolehlivý závěr o tom, že v případě stěžovatele nejsou splněny podmínky pro udělení azylu ani pro konstataci existence překážky vycestování. Ze žádných skutečností stěžovatelem uváděných nevyplynulo, že by mu nebyla poskytnuta ochrana ze strany domovského státu nebo že by útoky, na které poukazoval, byly proti němu vedeny z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Za této situace pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci rozhodného pro udělení či neudělení azylu nebo pro konstataci existence překážky vycestování potřeba dalšího dokazování ze strany žalovaného nevyvstala. Nenavrhoval-li ani sám stěžovatel provedení důkazů, jak poté navrhoval krajskému soudu, nečinil-li dokonce žádné procesní návrhy, nechťel-li nic doplnit a nechťel-li se k podkladu rozhodnutí vyjádřit a ni se s ním seznámit, jak vyplývá z protokolu o pohovoru konaném dne 12. 5. 2003, pak doplňovat dokazování způsobem nyní namítaným nebylo třeba. Z těchto důvodů tedy nebylo důvodu ke zrušení rozhodnutí žalovaného krajským soudem a první ze stěžovatelových námitek není důvodná.

Za shora uvedené situace není důvodnou ani druhá ze stěžovatelových námitek, tj. že doplnit dokazování měl sám krajský soud. Soud při přezkumu rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přitom však podle § 77 odst. 2 s. ř. s. mohl dokazování provádět. Mohl tedy doplnit důkazy provedené žalovaným, a to způsobem, jak navrhoval stěžovatel. V tomto směru lze krajskému soudu vytknout stručnost a určitou „paušálnost“ odůvodnění neprovedení důkazů, zvláště vzhledem k tomu, že byť má jistě význam úvaha soudu v tom směru, že stěžovatel návrh na doplnění dokazování v řízení před žalovaným neučinil, tato skutečnost sama o sobě však pro odmítnutí takového doplnění v řízení před krajským soudem nepostačuje. Odmítnutí doplňovat dokazování v řízení před soudem však za dané situace nebylo nesprávným. Opíral-li stěžovatel svoji žádost o udělení azylu o potíže se soukromými osobami, pak zřetelně nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a nemohla být splněna ani překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Nepřicházel-li v případě stěžovatele v úvahu důvod pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu a nemohla-li tato skutečnost ničeho zpětně měnit na úvaze žalovaného ohledně udělení či neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, jejíž meze krajský soud ve svém rozsudku dostatečně osvětlil, pak s ohledem na důvody, pro které lze azyl udělit, a na skutečnosti, kterými svoji žádost stěžovatel odůvodňoval, by totiž ani zjištění okolností, za nichž mu byly neznámými muži odebrány doklady, a skutečností souvisejících na nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti o udělení azylu nemohlo ničeho změnit. Z těchto důvodů není ani druhá ze stěžovatelových námitek důvodnou.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbývá než uzavřít, že krajský soud při svém rozhodování použil správný právní předpis a správnou právní normu, přitom se nesprávnosti nedopustil ani při výkladu. Rovněž tak nebylo důvodu ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro vady správního řízení. Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou

a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu